

L'ENTREVISTA

Pierre Jimenez

DIRECTOR DEL CENTRE DE FORMACIÓ TRANSFRONTERER ETFERSASO

PLAÇA MAJOR

“Formem estudiants a cada banda de la frontera”

Tallar les xarxes

Albert Botran

Esteve Carrera

D'on ve la idea d'una formació transfronterera en el sector del treball social i la sanitat?

Vam començar al 2006, en el marc d'un programa Interreg. Ara sem en la fase d'un segon programa també amb fons europeus, més estructurat i coordinat des de Perpinyà per l'Etfersaso (Establiment Transfronterer de Formació i de Recerca Sanitària i Social). Es tracta d'adquirir un millor coneixement mutu de l'espai transfronterer en el camp social i sociosanitari. El projecte es desenvolupa en col·laboració amb les universitats de Perpinyà (UPVD) i Girona (UdG), i instituts que actuen en el camp social i la formació com l'IRTS-LR i l'IMF-SI, que forma personal d'infermeria.

Com s'organitza aquesta formació?

Per una banda els estudiants d'aquestes fileres de Girona vénen a Perpinyà, on descobreixen com funcionen els serveis socials i la sanitat a l'Estat francès; en l'altre sentit, aquest mes d'abril són els estudiants de Perpinyà que són acollits a la Universitat de Girona i que poden veure quines infraestructures i serveis existeixen al Principat de Catalunya en aquest camp. Els estudiants tindran la possibilitat de fer pràctiques a un costat o l'altre de la frontera. Això interessa els estudiants però també els professors, perquè és important saber com s'estructuren les formacions a un lloc i a l'altre.

De quines futures professions estem parlant?

Són estudiants que podran treballar en estructures per a la gent gran, serveis socials (municipals o d'altres administracions), residències, centres d'acollida... Es tracta d'estudiants de primer any, i els donem una idea general de com funcionen aquestes professions a banda i banda. La idea és d'arribar a un diploma universitari comú, tot i que aquesta col·laboració ara mateix tot just comença.

Quina llengua s'utilitza pels cursos?

Aquests dies a Girona, els alumnes de Perpinyà han seguit una presentació de com funcionen els serveis socials al Principat de Catalunya; la presentació l'ha feta un professor de Girona –Antoni Vilà– en català, i al mateix temps es projectava un *power point* en francès. En l'altre sentit els gironins potsen seguir un curs en francès a Perpinyà. No volem imposar cap llengua, creiem que és important que els estudiants puguin expressar-se en la seva llengua habitual i que entenguin els conceptes de l'altre costat de la frontera expressats en l'altra llengua. La

Pierre Jimenez a la Universitat de Girona aquesta setmana passada ■ E. C.

Formador transfronterer. Pierre Jimenez dirigeix a Perpinyà l'Etfersaso (centre transfronterer de formació i recerca sanitària i social). La setmana passada era a la Universitat de Girona amb estudiants nord-catalans, després d'acollir anteriorment estudiants gironins al Rosselló, per millorar el coneixement a banda i banda de la professió del sector social i sanitari.

formació també inclou trenta hores per trimestre de català per als alumnes de Perpinyà i de francès per als de Girona.

Quines són les principals diferències entre els serveis socials de cada costat?

Hi ha moltes coses semblants i algunes particularitats. Per exemple, la qüestió de la immigració fa molts anys que es tracta a l'Estat francès, i els estudiants de Girona eren particularment interessats per la visita del barri de Sant Jaume a Perpinyà i en un centre CCAS. En canvi des de Perpinyà els centres cívics de Girona són un model que interessa. A l'Estat francès, els centres socials són més estigmatitzats: quan algú va a un centre social és que té un problema. Al sud, en canvi, qualsevol persona va a un centre cívic per fer-hi una activitat. També sorprèn la capacitat de la població del sud per mobilitzar-se i fer pinya sobre qüestions socials. Les visites de fundacions i entitats com Astres i Mifas, que tracten amb gent discapacitada i tenen les seves pròpies empreses, també han interessat molt els estudiants del nord. ■

Islàndia s'està revelant com un referent per als moviments democràtics i d'esquerres d'Europa, també per a l'independentisme català. Amb la mobilització i els referèndums com a úniques armes, el poble islandès ha endegat mesures polítiques i econòmiques insòlites. Ha impedit el rescat del deute dels bancs. També ha escollit una Assemblea Constituent, formada per ciutadans, que té l'encàrrec de proposar una nova Constitució. I ha endegat una llei pionera per protegir la transparència informativa i el periodisme d'investigació. Són tres exemples que fan d'Islàndia una democràcia avançada.

Si aquest atractiu ens porta a submergir-nos en la seva història, trobarem un episodi ben singular: les guerres del bacallà. Entre 1958 i 1976, Islàndia i el Regne Unit van enfrontar-se fins a tres vegades pels drets de pesca del bacallà en aigües de l'Atlàntic nord. Les forces en conflicte eren molt desiguals: els pesquers britànics eren protegits per fragates de la Royal Navy, que s'enfrontaven a vaixells guardacostes islandesos.

En la tercera guerra del bacallà, Islàndia va guanyar. La seva principal acció bèl·lica consistia a tallar les xarxes dels pesquers britànics. En l'enfrontament hi va jugar un paper important l'amenaça que van fer arribar a l'OTAN de clausurar una base militar instal·lada a l'illa, d'importància estratègica.

Els Països Catalans no pateixen un espoli pesquer, sinó sobre el conjunt del seu PIB. Les proporcions són molt més grans i l'Estat espanyol depèn molt més de la nostra economia que no pas el Regne Unit respecte del bacallà islandès. Però allò que ens ensenyen les guerres del bacallà és que, amb pocs mitjans i sense aliats internacionals *a priori*, una causa justa pot acabar triomfant, i així Islàndia va guanyar una guerra clau per a la seva economia.

La nostra particular revolta democràtica, en forma de consultes sobre la independència, ha estat una primera tallada de xarxes, i caldrà continuar la via de la mobilització i l'organització popular, tot impedit amb accions futures el drenatge fiscal i la negació de drets. Malgrat el desequilibri de forces entre el poble català i l'Estat espanyol, si la mobilització fa passos encertats i es basa en la reivindicació de mesures democràtiques avançades, el procés independentista acabarà reeixint. I les potències internacionals, conservadores, ja mouran fitxa més endavant.

Historiador i membre de l'Associació Manuel González i Alba